

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 24/2566

คำวินิจฉัย(คำสั่ง)ที่ 24/2566คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดคู่กรณีคำพิพากษาศาลฎีกาคู่กรณีนาง ว.ผู้ร้อง
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 86, ป.อ. มาตรา 151, ป.อ. มาตรา 157

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้คดีที่ผู้ร้องยื่นฟ้องต่อศาลปกครองขอให้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่ง
องค์การบริหารส่วนจังหวัดลำพูน ที่ลดโทษผู้ร้องเป็นปลดออกจากราชการ และคดีที่พนักงาน
อัยการจังหวัดลำปางยื่นฟ้องผู้ร้องกับพวกต่อศาลจังหวัดลำปางขอให้ลงโทษตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 86, 151, 157 ข้อหาความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการจะ
อาศัยข้อเท็จจริงเดียวกันเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ร้องในฐานะคณะกรรมการจัดซื้อโดยวิธี
พิเศษครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหาร
ราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2535 ข้อ 21 และข้อ 50 ก็ตาม แต่ประเด็นแห่งคดีตามคำพิพากษา
ศาลปกครองสูงสุด ได้แก่ ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งองค์การบริหารส่วนจังหวัดลำพูน ที่ลดโทษ
ผู้ร้องเป็นปลดออกจากราชการชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ส่วนประเด็นแห่งคดีตามคำพิพากษา
ศาลฎีกา ได้แก่ ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า การกระทำของผู้ร้องกับพวกเป็นความผิดตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 151 (เดิม) ประกอบมาตรา 83, 86 หรือไม่ ซึ่งการดำเนินการทาง
วินัยและทางอาญาแก่ข้าราชการนั้นเป็นกระบวนการที่แยกต่างหากจากกัน โดยการดำเนินการและ
การลงโทษทางวินัยของข้าราชการมีความมุ่งหมายสำคัญเพื่อควบคุมความประพฤติของ
ข้าราชการให้อยู่ในกรอบของกฎหมาย ระเบียบ และมาตรฐานทางจริยธรรมเพื่อให้ข้าราชการ
ปฏิบัติราชการให้เกิดประสิทธิภาพ รักษาชื่อเสียงและสร้างความเชื่อมั่นของประชาชนต่อระบบ
ราชการอันเป็นการใช้มาตรการภายในฝ่ายบริหาร ตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องเพื่อรักษา
วินัยข้าราชการ โดยกฎหมายกำหนดให้เป็นดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาที่จะพิจารณาดำเนินการ
ตามกฎหมายและตามที่เห็นสมควร โดยเน้นที่ความเหมาะสมในการดำรงตำแหน่งหน้าที่ราชการ
และการคุ้มครองเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ

คำพิพากษา

ซึ่งมีผลกระทบต่อการบริหารราชการแผ่นดิน การดำเนินการทางวินัยของข้าราชการจึงแตกต่าง
จากการดำเนินคดีอาญา ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการลงโทษผู้กระทำความผิดอาญา โดยมีความมุ่งหมาย
สำคัญเพื่อรักษาความมั่นคงของประเทศ ความสงบเรียบร้อยของสังคม ความปลอดภัยในชีวิตและ
ทรัพย์สินของประชาชน ซึ่งโดยหลักการดำเนินคดีอาญาต้องเป็นไปตามองค์ประกอบความรับผิด
ทางอาญา และศาลจะพิพากษาว่าจำเลยกระทำความผิดอาญาและลงโทษจำเลย ก็ต่อเมื่อมี
พยานหลักฐานมั่นคงพิสูจนได้ว่ามีการกระทำความผิดจริงและจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดเท่านั้น ดังนี้
แม้ข้อเท็จจริงที่ใช้เป็นฐานในการพิจารณาความผิดทางวินัยและความผิดอาญาจะเป็นข้อเท็จจริง
เดียวกัน แต่เมื่อประเด็นในคดีต่างกันและการพิสูจน์ความผิดที่กฎหมายประสงค์จะนำมาลงโทษใน
คดีอาญาและคดีวินัยแตกต่างกัน ทั้งไม่ปรากฏว่ามีข้อขัดข้องในการปฏิบัติตามคำพิพากษาที่
ถึงที่สุดของทั้งสองศาลแต่อย่างใด กรณีตามคำร้องของผู้ร้องจึงไม่ใช่ปัญหาเกี่ยวกับคำพิพากษา
หรือคำสั่งที่ถึงที่สุดระหว่างศาลขัดแย้งกัน ตามนัยมาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วย

การวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 ที่คณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลจะรับเรื่องไว้พิจารณาวินิจฉัยได้ จึงให้ยกคำร้อง

องค์คณะ

ไม่มี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/24/2566>